

Het K.R.A. in het Grijs

De revue van troepenonderdelen van Land- en Zeemacht én het Koninklijke Nederlands Indisch Leger, die ter gelegenheid van het 40-jarig regeringsjubileum van H.M. Koningin Wilhelmina op 29 augustus 1938 te 's-Gravenhage op de Van Alkemadeaan werd gehouden en officieel werd aangeduid als: "Defilé der Weermacht" was toen een militair schouwspel van grote allure.

Een voor die tijd ongehoord aantal van ruim 300.000 toeschouwers, uit alle delen van Nederland toegestroomd, omzoomde al vroeg in de ochtenduren de lange marsroutes. Tijdens het defilé werden de voorbijmarcherende militairen uitbundig toegejuicht. Ongekend voor Nederland! Het publiek voelde blijkbaar iets van het naderende onheil van het uitbreken van een nieuwe oorlog.

Regimenten, bataljons, eskadrons en batterijen passeerden, gekleed in het "beste grijs" met nieuw ledergoed en -het moet gezegd worden: in een perfecte houding - de koninklijke tribune, waar Koningin Wilhelmina, Prinses Juliana en Prins Bernhard, voor de laatste maal vóór 1940, een dergelijk groots troependefilé afnamen.

Bijna twee jaar later wierpen Duitse duikbommenwerpers op diezelfde Van Alkemadeaan gierende bommen af met als doelwit de toenmalige nieuwe Alexanderkazerne. Doch nu terug naar die feestelijke revue van '38. De troepen te voet, die in grote blokformatie's met wapperende vaandels het defilé openden, werden gevolgd door bereden onderdelen, die in draf langs de jubilerende vorstin en een enthousiaste menigte voorbijtrokken.

Bereden Koninklijke Marechaussees en Politietroepen, Huzaren en Veldartillerie én het bereden deel van het Korps Rijdende Artillerie, dit alles voor de laatste keer gezamenlijk, met honderden glanzende paarden, uitgerust met nieuwe harnachementen, zó uit de mobilisatievoorraden, gaven dit militair gebeuren een haast picturaal aanzien, Jan Hoyneck van Papendrecht waardig !

De "Gele Rijders", uitgerust met de opvallende ruige, van zwart berevel vervaardigde kolbakken (M 1842), met enige kleine wijzigingen toch wel, en de zwartlederen patroontassen en bandelieren (M 1842) met het vele geelkoperen beslag, vielen op door deze combinatie met de veldtenuë. De model sabeltassen met de gekruiste kanonnen en de koninklijke kroon, eveneens in geelkoper uitgevoerd, tezamen met de troepensabel voor de artillerie aan het paard bevestigd, gaven dit geheel wel een apart soldatesk aanzien. Bij de "Rijders" droegen, in tegenstelling tot de Veldartillerie, de stukrijders én de eveneens op paarden gezeten kanonnières, sabels.

De tint grijs van het model-laken van de veldjassen en de rijbroeken was de laatste jaren "warmer", iets meer blauw-grijs zat erin en daardoor was het aanzicht fraaier. Het sombere grauw-groen uit 1912 en later was voorgoed verdwenen.

Na de demobilisatie van de Koninklijke Landmacht in 1918 - 1919 had de legerleiding de kolbakken van het Korps Rijdende Artillerie bij het "grijs", evenals bij het wapen der Cavalerie, voor alle diensten gehandhaafd.

De stalen helm M 16 verdrong echter al vrij snel in de aanvang der twintiger jaren deze ruige traditionele hoofddeksels van het manoeuvreveld en andere diensten te velde naar het paraderrein en de dagelijkse wachtdiensten.

De model zwarte bandeliers en de patroontassen, tot 1940 voor het opbergen van patronen voor de karabijn M 95 gebruikt, bleven eveneens gehandhaafd bij alle tenuën van de "Rijders", tot op de dag van vandaag. Om het afzakken van dit vrij zware uitrustingsstuk te voorkomen was de linkerschouder van de grijze biesloze veldjas speciaal voorzien van een losse contra-epaulet, vervaardigd van dezelfde stof als de tuniek. Bij de overjas-beredenen werd eveneens, op dezelfde plaats, een losse epaulet aangebracht, die ook d.m.v. een kleine bronzen knoop gesloten werd.

Tot nu toe is er nog nimmer een officiële beschrijving en een dito invoeringsdatum van dit tenue-onderdeel gevonden. In de loop der jaren werden er ook veld- en overjassen uitgereikt, al dan niet voorzien van deze epauletten.

De officieren der "Rijders" droegen bij de grijze tenue de buitenmodel kolbak met de goudomrande oranje kokarde, de vergulde kinketting en de dito leeuwekoppen.

Die kolbak was meestal breder van uitvoering en samengesteld van zwart langharig berebont van een betere kwaliteit als de model-exemplaren.

Te paard werd door allen de kinketting gedragen, te voet werd deze opgebonden en aan de haak bevestigd die zich aan de rechterzijde van de kolbak bevond.

De patroontas - klein tenue (1842- heden) werd door de officieren ook bij het "grijs" gedragen. De bandelier was overtrokken met zwart maroquinleer, de knoopjes waren bol en verguld. Zowel op deze knoopjes als op het blad van de patroontas bevonden zich géén emblemen.

Direct ná de capitulatie van een deel der Nederlandse strijdkrachten in mei 1940, hebben de "Rijders" véél traditionele uniform- en uitrustingsstukken laten onderduiken en deze goederen daardoor veilig gesteld, om als krijgsbuit naar Duitsland te worden afgevoerd. Zij verdienen onze dank !